

Sygn. akt II AKz 567/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Piotr Filipiak

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Małgorzaty Bednarek

po rozpoznaniu w sprawie **R. S. (S.)**

podejrzanego o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.
i innych

zażaleń podejrzanego oraz jego obrońcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 2 września 2015 r.,

sygn. akt II Kp 562/15

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 września 2015 r., sygn. akt II Kp 562/15 Sąd Okręgowy w Częstochowie przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowanego wobec podejrzanego R. S. na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 13 czerwca 2015r., sygn. akt XVI Kp 341/15 i określił dalszy czas jego trwania do dnia 5 listopada 2015r., godz. 9:20.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł zarówno podejrzany jak i jego obrońca.

Podejrzany kwestionował zarówno istnienie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez niego zarzucanych mu przestępstw jak również uzasadnionej obawy popełnienia w przyszłości przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu.

Obrońca podejrzanego zarzucił z kolei błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym przyjęciu, iż w przypadku podejrzanego w dalszym ciągu występują przesłanki uzasadniające stosowanie tymczasowego aresztowania, a zwłaszcza iż zachodzi wysokie prawdopodobieństwo wymierzenia mu realnie surowej kary oraz, iż zachodzi uzasadniona obawa, że podejrzany popełni przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec podejrzanego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenia nie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd I instancji prawidłowo wskazał, że koniecznym jest dalsze stosowanie wobec podejrzanego R. S. najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, jak również spełnione zostały przesłanki, od których możliwość ta jest uzależniona.

Spełniona bowiem została zarówno ogólna przesłanka stosowania tymczasowego aresztowania (art. 249 § 1 k.p.k.) jak również przesłanki szczególne w postaci obawy utrudniania prawidłowego toku postępowania (art. 258 § 1 k.p.k.) - wywodzonej z zagrożenia surową karą (art. 258 § 2 k.p.k.) - oraz obawy, że pozostając na wolności podejrzany popełni przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu (art. 258 § 3 k.p.k.).

Odnosząc się do pierwszej z ww. podstaw i równocześnie podniesionych w tym zakresie zarzutów zażalenia wyjaśnienia wymaga, że ostateczna ocena materiału dowodowego i kategoryczne ustalenia faktów będą miały miejsce na etapie wyrokowania.

Na chwilę obecną Sąd Okręgowy prawidłowo uznał jednak, że z materiału dowodowego wskazanego w zaskarżonym postanowieniu wynika, że w sprawie zachodzi duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów. Jak dotąd zaś nie ujawniły się jakiegokolwiek nowe okoliczności, które niweczyłyby owo prawdopodobieństwo.

Odnosząc się z kolei do spełnienia przesłanek szczególnych stosowania tymczasowego aresztowania należy wyjaśnić, że biorąc pod uwagę przekraczające 8 lat pozbawienia wolności zagrożenie ustawowe dwóch spośród czterech zarzutów przedstawionych podejrzanemu (art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.) grozi mu wymierzenie surowej kary. Jeśli zaś weźmie się pod uwagę ilość prawdopodobnie popełnionych czynów, a także prawdopodobieństwo popełnienia ich w warunkach z art. 65 § 1 k.k. wówczas groźba ta ma charakter realny.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uprawdopodobnia w dużym stopniu, że podejrzany może popełnić przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu (art. 258 § 3 k.p.k.). Wbrew zatem twierdzeniom skarżących Sąd I instancji prawidłowo wskazał, że na obawę w tym zakresie wskazuje wyznaczenie nagrody przez podejrzanego za wskazanie miejsca pobytu jednego ze świadków (L.T.) i za doprowadzenie jej do niego.

W świetle powyższego, biorąc pod uwagę charakter przyczyn uzasadniających stosowanie tymczasowego aresztowania, środki zapobiegawcze o charakterze nieizolacyjnym – ze swej istoty znacznie mniej efektywne - nie są w stanie ich skutecznie wyeliminować.

Zasadnym jest również przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania w trybie art. 263 § 2 k.p.k. Sąd I instancji prawidłowo wskazał, że jak dotąd postępowanie toczy się sprawnie. Jego zaś wielowątkowy i wielopodmiotowy charakter rodzi konieczność dalszego prowadzenia i wykonania czynności dowodowych wskazanych we wniosku Prokuratora.

W sprawie nie doszło zatem do naruszenia wymogu z art. 257 § 1 k.p.k., a stosowany środek zapobiegawczy nie jest nadmierny i nie przestał spełniać swych funkcji zabezpieczających proces, przeradzając się w antycypację przyszłej kary.

Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się okoliczności z art. 259 k.p.k., które mogłyby wskazywać na potrzebę odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania.

Zażalenia nie zawierają zatem jakiegokolwiek argumentów, które mogłyby powodować zmianę lub uchylene zaskarżonego postanowienia, a w konsekwencji Sąd Apelacyjny postanowił jak w części dyspozytywnej.

Z./

- o treści postanowienia powiadomić podejrzanego oraz jego obrońcę,

- akta zwrócić.

Katowice, dnia 7 października 2015 r.